

# Utebliven logisk följd av klimatalarmismen

Svenska Dagbladet den 21 november 2019

Vad skulle hända om vi människor i västvärlden plötsligt befann oss under massiv militär attack? Om vi skulle ta det mer eller mindre för givet att såväl våra som våra barns liv vore förlorade om inte attacken stoppades? Vad skulle vi göra? Fredliga förhandlingar skulle säkert provas, men om dessa inte snabbt avväjde hotet så skulle motattack och fullskaligt krig förmodligen vara nästa steg. Ingen skulle gilla det, men det skulle ses som nödvändigt eftersom ett existentiellt hot kräver extrema åtgärder.

Bland en del klimatdebattörer framställs den globala uppvärmningen som en sådan attack. Som en fråga om liv och död, om outsägligt lidande och om mänsklighetens existens. Den logiska konsekvensen av att uppfatta att vi lever under ett sådant existentiellt hot vore, precis som i en krigssituation, att föreslå extrema åtgärder som faktiskt har potential att göra skillnad på riktigt och avlägsna hotet.

Ett skäl till att jag har svårt att ta sådana klimatdebattörer på allvar är att denna logiska konsekvens i princip alltid uteblir. De börjar med att konstatera att mänskligheten mer eller mindre är dömd till undergång, och att de av dagens unga och framtida generationer som ens får chansen att existera, kommer att framleva sina liv i djupaste misär. Sedan kommer förslagen på vad vi ska göra åt det: betala lite mer för bensin, flyga lite mindre och äta mer grönsaker. Och så för allt i världen inte dricka ur sugrör, såklart. Tamheten och det nästintill meningslösa i de här förslagen står i bjärt kontrast till hur problemet målas upp.

Det existentiella klimathotet ska alltså mötas med mer tågresande och färre hamburgare? Detta trots att det står fullständigt klart för oss som lyssnar på vetenskapen och experterna att även om varenda människa i EU och USA (de som ens har en teoretisk möjlighet att påverkas av den här debatten) helt skulle sluta flyga, sluta köra bil och dessutom bli veganer på kuppen så skulle temperaturuppgången inte påverkas mer än ytterst marginellt. Så marginellt faktiskt, att det inte skulle göra någon nämnvärd skillnad för hur snabbt undergången närmar sig och hur omfattande lidandet blir – om nu klimatdebattörerna som uttrycker sig i krigstermer har rätt.

Men de extrema förslagen saknas helt. Som krav på att bygga ut kärnkraften kraftigt. Att exportera stora mängder kärnkraftsproducerad el. Att stänga alla kolkraftverk. Att verka för ekonomiska (eller till och med militära!) sanktioner mot länder som Indien och Kina för att stoppa deras lavinartade öknings av koldioxidutsläpp. Sådana förslag som faktiskt skulle kunna göra skillnad.

Jag misstänker att anledningen till att de extrema förslagen saknas är att klimatdebattörerna kanske inte tror, egentligen, att det handlar om något existentiellt hot. Eller så inser även de, fast de av någon anledning inte vill erkänna det, att lösningen finns på annat håll än i vegetarianism och flygfobi – exempelvis i att vi anpassar samhället till det förändrade klimatet och utvecklar teknik som avlägsnar en väl avvägd mängd koldioxid ur atmosfären.

Den dagen klimatdebattörerna lyfter blicken från charterflygandet och sugrören kommer jag vara mer benägen att ta deras alarmism på allvar. Så länge de inte gör det kommer jag betrakta

klimatfrågan som ytterligare en i raden av människans utmaningar, men inte som ett existentiellt hot.

**Johanna Möllerström**